

Mă numesc Charlie Joe Jackson și urăsc să citesc. Dacă citiți cartea asta, înseamnă că și voi urâți să citiți.

De fapt, sunt sigur că faceți tot ce puteți ca să evitați cititul, iar faptul că acum țineți în mână o carte e destul de șocant.

Știu exact ce simțiți: și eu sunt ca voi.

Nu uitați: nu sunteți singuri. O să trecem prin asta împreună.

Această carte este un ghid pentru cei ca noi.

Ea are două scopuri.

Primul, să le arate oamenilor cum să scape de citit.

Și al doilea, să fie o carte drăguță și simplă, numai bună pentru ocaziile nefericite când nu puteți evita și sunteți obligați să citiți o carte.

Cel mai probabil, citiți cartea asta împotriva voinței voastre, iar eu vă compătimesc. De aceea, vă fac o promisiune solemnă:

Capitolele vor fi scurte. Paginile vor fi și mai scurte. Și, pe cât posibil, o să am grijă să folosesc cele mai scurte cuvinte.

O silabă. Sau mai puțin.

*** * ***

O să dau și câteva ponturi specifice despre citit – sau NE-citit – pe parcursul cărții.

Unele sunt despre cum să evitați cititul în general, strategia pe care, personal, o recomand, iar altele despre

cum să scoateți totuși ceva bun din citit, dacă sunteți absolut nevoiți să citiți o carte. Poate fi surprinzător de greu – să evitați citirea unei cărți, la un moment dat, în viață chiar și în școala generală, după cum se pare. Veți înțelege mai mult pe măsură ce „povestea noastră va începe să se depene“. (Unul dintre prietenii mei cititori de cărți, Jake Katz, a folosit odată această expresie în timp ce povestea despre referatul pe care îl scria. Mi-a devenit ceva mai puțin prieten în momentul acela.)

Ponturile lui Charlie Joe

Pontul numărul 1

DACĂ TREBUIE NEAPĂRAT SĂ CITIȚI O CARTE,
ASIGURAȚI-VĂ CĂ ARE CAPITOLE SCURTE.

Acest prim pont e destul de ușor de înțeles. Ia gândiți-vă: dacă mama sau tata vă zic să citiți trei capitole înainte să vă culcați, n-ați prefera mai degrabă ca acestea să aibă câte o pagină în loc de zece? N-ați prefera să citiți trei pagini în loc de treizeci? Astfel, citești cu douăzeci și șapte de pagini mai puțin, dar poți să zici: „Știi ceva? Mi-am citit cele trei capitole.”

Credeți-mă, n-or să se prindă niciodată.

Urăsc să citesc de când mă știu.

Nu mă deranja pe vremea când eram mic și îmi citea mama. Atunci îmi plăcea pentru că puteam să stau treaz până mai târziu și, uneori, ea chiar adormea pe patul meu, lucru care, trebuie să recunosc, îmi plăcea pe-atunci.

Dar apoi, când am mai crescut puțin, ea a început să-mi zică:

— OK, acum citește singur restul capitolului, iar asta era ceva inacceptabil.

Așa că plângeam, iar ea îmi citea mai departe.

(Apropo, cu ocazia asta, am învățat să plâng la comandă. E o abilitate folositoare. Am observat că fetelor le place foarte mult când un tip devine lacrimogen la un moment dat – ca în filmele în care eroul face un sacrificiu suprem pentru singura și unica lui dragoste, de exemplu, pentru că asta înseamnă că e sensibil sau ceva de genul ăsta, iar fetelor se pare că le place. Personal, prefer filmele de acțiune, unde cineva aruncă ceva în aer, sau comedii în care un grăsan se îndrăgostește de o tipă care e salvamar și care nu știe altă limbă decât franceza. Sunt mai pe gustul meu.)

Oricum, chestia cu plânsul în fața mamei ca să nu fiu nevoit să citesc singur a funcționat perfect până pe la vreo zece ani.

Iată-mă deci în școala generală, mândru să spun că urăsc în continuare să citesc.

Și asta a declanșat toată nebunia.

Totul a început când mi s-a spus să citesc cartea *Pactul lui Billy* pentru ora de engleză. E despre un puști, Billy, și despre pactul pe care-l face cu diavolul, ca să-l ajute să dea o lovitură imparabilă la meciul din campionat. Dar aflăm că diavolul nu e, de fapt, decât un tip angajat de tatăl lui Billy să se prefacă că e Diavolul, pentru că tatăl lui Billy are impresia că dacă Billy crede că a făcut un pact cu diavolul ca să dea o lovitură imparabilă, atunci Billy o să aibă suficientă încredere încât chiar să dea o lovitură imparabilă.

Povestea nu e așa complicată cum am făcut-o eu să sune. Conform profesoarei mele, doamna Ferrell, cartea e, chipurile, foarte bună. Și presupun că are un mesaj de genul „nu trebuie decât să crezi în tine și atunci vor crede și ceilalți“, unul dintre acele mesaje pe care adulții ar vrea să le transmită tot timpul copiilor.

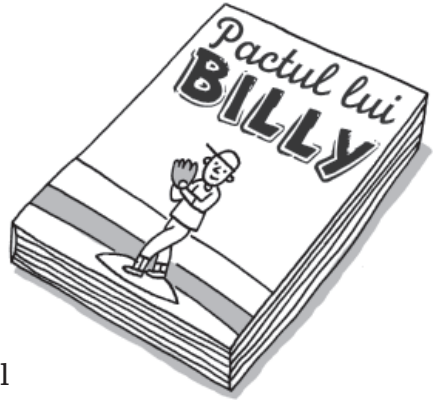
Oricum, așa cum spuneam, aici au început necazurile mele.

* * *

Am făcut ce fac eu de obicei. Am citit ce scria pe spatele cărții, pe clapele copertei, primul capitol și ultimul capitol.

După care m-am așezat la prânz lângă prietenul meu Timmy McGibney.

Timp de aproximativ doi ani, Timmy și cu mine am avut un fel de „înțelegere“. Eu îi cumpăram o înghețată sendviș, iar el îmi povestea tot ce scrie în restul cărții. Câștigul era reciproc, iată una dintre acele expresii ciudate pe care părinții mei le folosesc tot timpul.

Sigur, mi-am închipuit că o să procedăm ca de obicei, conform înțelegerii.

— Deci, Timmy, i-am zis, înmânându-i înghețata sendviș, *Pactul lui Billy* e o carte foarte bună.

— Și tu de unde știi? m-a întrebat el.

Mereu mă întreba asta. Era schimbul nostru obișnuit de replici.

— Păi, începutul și sfârșitul au fost foarte bune.

— Asta așa e, a zis Timmy.

Se juca cu bățul de lacrosse. Lacrosse era singurul lucru pe care-l iubea mai mult decât înghețata sendviș.

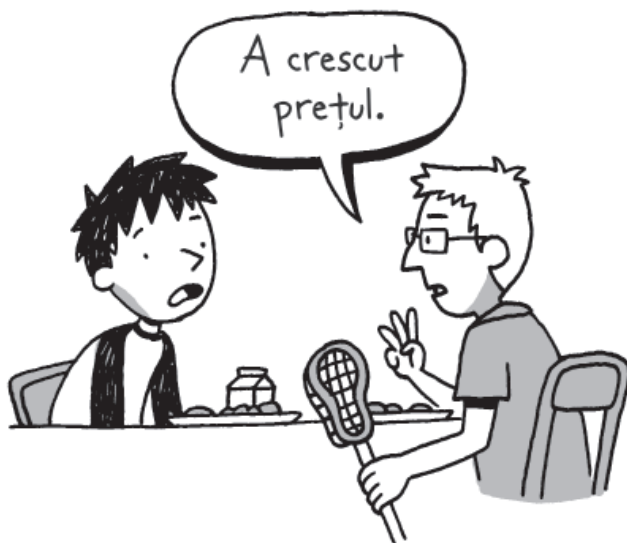
— Se fac echipele în curând, i-am zis, arătând spre băț.

— Aha, mi-a răspuns.

Am așteptat să mai spună și altceva, dar n-a mai zis nimic. Asta era ciudat. De obicei era în stare să vorbească despre lacrosse ore în șir.

Timmy și-a înfulecat înghețata sendviș și apoi a început să se uite la a mea.

— Mi-e foarte foame azi, a zis el. Foarte, foarte foame.

Brusc, am avut o presimțire tare neplăcută.

— Cum adică „foarte, foarte foame“?

— Adică mi-e atât de foame, încât aș putea mânca două înghețate sendviș, a zis Timmy. Ba poate chiar și trei.

L-am privit neîncrezător. Înțelegerea noastră data de aproape un an. Îi dădusem suficientă înghețată cât să-și poată deschide propria fermă de lapte. Și-acum, din senin, îmi servește chestia asta!

M-am uitat în jur. Am verificat dacă am bani în buzunar. Mi-am cântărit opțiunile. Apoi am făcut singurul lucru pe care-l puteam face.

I-am cumpărat încă o înghețată sendviș.

* * *

După prânz, m-am dus la bibliotecă și am căutat în dicționar cuvântul „șantaj“, ca să fiu sigur că înțeleg exact ce se întâmplă.

Bibliotecara, domnișoara Reedy, era o veche prietenă de-a mea, deși reprezenta tot ce poate fi mai rău pe lume. Pe vremuri, era bibliotecară la școala primară unde învățam, și a încercat tot ce i-a stat în putere ca să mă facă să citesc. Odată, în clasa I, m-a pus să mă așez și să ascult un cântec numit *Înșfacă o carte și fugi*, numai și numai despre plăcerile cititului. Unul dintre versuri era așa: „Cuibărește-te în pat, ziua s-a cam terminat. Singur, zici? Ba nu, îți spun! Cartea e un prieten bun.“

N-am iertat-o niciodată cu adevărat.

Inutil să mai zic, m-a luat rău peste picior când am intrat.

— Charlie Joe, zice, ai greșit cumva ușa?

Am început să râd. (Întotdeauna e bine să râzi la glumele unui adult, indiferent dacă sunt bune sau nu.)

— Vreau doar să caut un cuvânt în dicționar, am răspuns, încercând să vorbesc cât mai puțin, ca să pot să-mi fac treaba și apoi să-mi iau tălpășița.